

„To, že mám ADHD, znamená, že dokážu být hlučný a hodně mluvím.

Obzvlášť hlučný jsem u jídla, a dokonce i tehdy, když si hraji sám.

Když jsem hlučný ráno, vzbudím své sestřičky a to rozčílí mou mámu.“

„Nebát se promluvit ale může být i užitečné. Často bývám první, kdo přivítá nové spolužáky ve třídě.

Hodně mluvit a mít velkou představitost je také dobrou cestou k zajímavým rozhovorům, obzvláště s dospělými.

Někdy ale při mluvení tak pospíchám, abych řekl všechny své myšlenky a nápady, než je zapomenou, že mi není rozumět nebo to zní zmateně.

Když se stane, že mluvím moc nahlas, nebo se vám zdá, že to, co říkám, nedává smysl, mějte se mnou prosím trpělivost. Prostě mě požádejte, ať zpomalím.

Když jsem hodně nadšen nějakou myšlenkou nebo nápadem, někdy začnu až křičet nebo mluvit hodně nahlas. Ne proto, že bych snad špatně slyšel, tak mi prosím jen připomeňte, ať mluvím srozumitelně a tišeji.“

„Mít ADHD někdy znamená, že u úkolů nebo domácích úloh pospíchám a pak mám horší známky.“

„Když u úkolů pospíchám, může se stát, že můj rukopis je hůř čitelný, protože pletu písmenka.

Když třeba píšeme ve třídě, mám hlavu plnou nápadů, ale ty se mi někdy v mozku promíchají a pak se to projeví i zmatkem na papíře. Nijak zvlášť užitečné není ani to, když spěchám u domácích úkolů, jen abych se už konečně dostal k něčemu dalšímu.“